

Prof. dr hab. Szymon Cyfert
Katedra Teorii Organizacji i Zarządzania
Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

RECENZJA
rozprawy doktorskiej mgr Ewy Brochockiej
pt. *Formy i uwarunkowania procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych*
napisanej pod kierunkiem naukowym
promotora prof. dr hab. inż. Agnieszki Zakrzewskiej-Bielawskiej
oraz promotora pomocniczego dr inż. Sylwii Flaszewskiej,
na Politechnice Łódzkiej

1. Ocena doboru problematyki badawczej i tematu rozprawy

Podstawą koncepcji pracy doktorskiej mgr Ewy Brochockiej są ważne, z punktu widzenia teorii i praktyki zarządzania, pytania o formy i uwarunkowania procesu dzielenia się wiedzą w szczególnego typu organizacjach - organizacjach sportowych. Wskazuje to na pragmatyzm podejścia Doktorantki, co jest niewątpliwie zasadniczym walorem pracy, jakkolwiek orientując się na efekty praktyczne, Doktorantka nie abstrahuje od celów o charakterze teoretycznym i metodycznym, lecz zakłada, że udzielenie odpowiedzi na postawione pytania badawcze wymaga dogłębnej, systemowej podbudowy teoretycznej, a na podstawie przeprowadzonego postępowania badawczego konstruuje model dzielenia się wiedzą wskazujący na uwarunkowania realizacji działań.

Po zapoznaniu się z treścią rozprawy *Formy i uwarunkowania procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych* z pełnym przekonaniem stwierdzam, że dokonany przez Doktorantkę wybór problemu naukowego spełnia oczekiwania i wymogi stawiane dysertacjom doktorskim. Nie ulega wątpliwości, że wybrana przez mgr Ewę Brochocką problematyka jest interesująca i ważna z poznawczego oraz naukowego punktu widzenia. Przedmiotem rozprawy jest istotny problem naukowo-badawczy, którego rozwiązanie może stanowić podstawę do uzyskania stopnia naukowego doktora.

Mając na uwadze powyższe spostrzeżenia wybór problematyki, tematu i celu badawczego dysertacji doktorskiej należy uznać za właściwy, zarówno z punktu widzenia teorii, jak i praktyki zarządzania, co dobrze świadczy o rozeznaniu Doktorantki w kluczowych wyzwaniach stojących przed naukami o zarządzaniu i jakości.

2. Ocena systemu celów i pytań badawczych

Dążąc do realizacji celu głównego – identyfikacji form i uwarunkowań procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych wraz z oceną ich wpływu na ten proces oraz zbudowanie na tej podstawie modelu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych – mgr Ewa Brochocka sformułowała sześć pytań badawczych:

1. Na czym polega proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych?
2. Jakie formy dzielenia się wiedzą są wykorzystywane w organizacjach sportowych?
3. Z kim i w jaki sposób należy dzielić się wiedzą w organizacjach sportowych?
4. Jakie czynniki warunkują proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych, i które z nich stymulują, a które hamują ten proces?
5. Jakie efekty przynosi proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych?
6. Czy, a jeśli tak to w jaki sposób, proces dzielenia się wiedzą zależy od typu organizacji sportowej i dyscypliny sportu?

Dokonując oceny celu głównego pracy oraz zestawu pytań badawczych należy podkreślić, że po pierwsze, cel rozprawy dobrze koresponduje zarówno z tytułem rozprawy, jak i sformułowanymi problemami badawczymi, po drugie cel cechuje istotność poznawcza (jakkolwiek Doktorantka, wbrew tytułowi i celowi dysertacji nie bada form procesu dzielenia się wiedzą, ale formy dzielenia się wiedzą), po trzecie w ramach przeprowadzonego w rozprawie postępowania badawczego możliwe jest odniesienie się do treści przyjętego celu. Pod adresem celu pragnę zgłosić dwie uwagi. Pierwsza uwaga odnosi się do braku konsekwencji w definiowaniu celu – na s.130 Doktorantka wskazuje, że „jako cel naukowy pracy wyznaczono opracowanie modelu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych, przyczyniającego się do ich sukcesu w wymiarze sportowym”, co z niewiadomych bliżej przyczyn stanowi nie tylko inne sformułowanie celu zdefiniowanego na s.9, ale także zawęża jego zakres. Po drugie Doktorantka dopiero na s. 130 przedstawia zbiór celów szczegółowych, które z kolei rozszerzają zakres dysertacji, bowiem analiza treści celów szczegółowych pozwala stwierdzić, że przedmiotem rozprawy jest proces (C1), formy (C1 i C2), uwarunkowania (C3), efekty (C4) oraz związki przyczynowo-skutkowe pomiędzy procesem dzielenia się wiedzą, jego uwarunkowaniami i efektami w kontekście różnych dyscyplin sportowych (C5).

Dokonując oceny pytań badawczych pragnę pochwalić dojrzałą postawę badawczą Doktorantki, która nie podjęła próby zdefiniowania hipotezy (skazanej, z punktu widzenia procesu badawczego na porażkę) tylko sformułowała pytania badawcze. Niemniej jednak, pomimo zasadniczo pozytywnej oceny pytań badawczych zmuszony jestem pod ich adresem zgłosić dwie uwagi. Po pierwsze, w mojej ocenie, w świetle pytania szczegółowego C1 konstrukcja pytania P1 jest niewłaściwa – Doktorantka powinna podjąć próbę udzielenia odpowiedzi na pytanie o to, w jaki sposób jest realizowany, a nie na czym polega proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. Po drugie, pytanie P3 na s. 10 zostało zapisane w postaci „Z kim i w jaki sposób należy dzielić się wiedzą w organizacjach sportowych?”, a na s.130 rozszerzono je do postaci „Z kim i w jaki sposób należy dzielić się wiedzą w organizacjach sportowych na poziomie indywidualnym, grupowym, organizacyjnym i międzyorganizacyjnym?”. Problem stanowi nie tyle samo rozszerzenie, ile to że przeprowadzona

dyskusja w części teoretycznej zasadniczo koncentrowała się na zagadnieniu dzielenia się wiedzą na poziomie indywidualnym.

Podsumowując ocenę sposobu systemu celów rozprawy pragnę stwierdzić, że praca doktorska mgr Ewy Brochockiej charakteryzuje się wysokim poziomem dojrzałości naukowej.

3. Ocena zakresu rozprawy, źródeł informacji i metod badawczych

---

Przyjęty system celów oraz sformułowane problemy badawcze powodują, że przedmiotem rozważań w rozprawie staje się proces dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. Doprecyzowując zakres rozprawy można stwierdzić, że:

- zakres przedmiotowy stanowi ocena form dzielenia się wiedzą i uwarunkowań procesu dzielenia się wiedzą;
- zakres podmiotowy stanowią profesjonalne organizacje sportowe;
- zakres czasowy obejmuje w warstwie teoretycznej okres od pojawienia się w literaturze przedmiotu rozważań poświęconych procesom zarządzania wiedzą aż po współczesność, natomiast w warstwie empirycznej lata 2018-2019;
- zakres przestrzenny wyznaczają granice województwa łódzkiego.

Tak zdefiniowany zakres pracy, z punktu odniesienia postawionego celu należy uznać za prawidłowy. Jedyna uwaga odnosi się do tytułowego zakresu podmiotowego rozprawy. Doktorantka badała *de facto* profesjonalne organizacje sportowe, które mieszczą się co prawda w zbiorze organizacji sportowych, rządzą się jednak innymi prawami niż chociażby lokalne stowarzyszenia sportowe.

W teoretycznej warstwie rozprawy mgr Ewa Brochocka umiejętnie wykorzystowała obszerną bibliografię obejmującą niemalże 300 pozycji z zakresu zarządzania, ze szczególnym uwzględnieniem publikacji odnoszących się do problematyki zarządzania wiedzą i dzielenia się wiedzą. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, iż wykorzystywane pozycje są w dużej mierze pozycjami anglojęzycznymi, uwzględniającymi wszystkie istotne dla przedmiotu rozprawy wątki merytoryczne. Dokonując oceny wykorzystania literatury w aspekcie jakościowym należy zwrócić uwagę na bardzo dobrą znajomość Doktorantki dorobku z zakresu omawianych zagadnień, jak również umiejętność właściwego jej przywoływania.

Realizacja celu rozprawy wymagała przeprowadzenia badań empirycznych, nakierowanych na udzielenie odpowiedzi na postawione pytania badawcze. Doktorantka zastosowała procedurę badawczą opartą na jakościowych metodach badawczych, którą oceniam jako właściwie dobraną do przyjętych założeń badawczych.

Konkludując ocenę zakresu rozprawy, źródeł informacji oraz metod badawczych należy podkreślić, że Autorka wykazała się dojrzałą postawą badawczą przeprowadzając rozbudowane badania empiryczne, stanowiące niewątpliwie silną stronę rozprawy, w przypadku których tok rozumowania, argumentacji i wyciągnięcia wniosków jest poprawny.

4. Ocena układu pracy i ocena merytoryczna pracy

Rozprawa ma charakter teoretyczno-empiryczny i składa się ze wstępu, czterech rozdziałów, podsumowania, bibliografii, netografii, spisu rysunków i tabel oraz załączników. Całość obejmuje 251 strony (w tym 219 stron tekstu), co oznacza, że mamy do czynienia z opracowaniem, które mieści się w objętości zwyczajowo przyjętej dla rozpraw doktorskich, jakkolwiek w mojej ocenie (na co wskazuję w dalszej części recenzji), niektóre fragmenty rozprawy mogłyby zostać usunięte bez uszczerbku dla jakości prowadzonych rozważań.

We wstępie pracy, którego konstrukcja i treść odpowiadają wymaganiom warsztatowym, Doktorantka zaprezentowała uzasadnienie badań, określiła problemy badawcze, zdefiniowała cel dysertacji, przedstawiła pytania badawcze, scharakteryzowała zastosowane metody badawcze oraz zarysowała logikę konstrukcji poszczególnych rozdziałów rozprawy.

Podkreślając wysoką, bardzo pozytywną ocenę merytoryczną recenzowanej rozprawy, chciałbym skoncentrować się na tych elementach, które budziły moje uwagi i wątpliwości.

Dwa pierwsze rozdziały recenzowanej rozprawy mają znaczenie teoriopoznawcze, w tym przede wszystkim systematyzujące, odnoszą się bowiem do podstawowych zagadnień związanych z zagadnieniem funkcjonowania organizacji sportowych oraz istoty i natury dzielenia się wiedzą.

Punktem wyjścia w rozdziale pierwszym Doktorantka uczyniła przeprowadzenie dyskusji nad pojęciem i istotą organizacji sportowych. Pogłębiony przegląd literatury przedmiotu pozwolił mgr Ewie Brochockiej na omówienie typów organizacji sportowych oraz charakterystykę prawnych aspektów działalności organizacji sportowych, co stanowiło podstawę do zarysowania stanu i perspektyw rozwoju organizacji sportowych w Polsce. Zawartość merytoryczną rozdziału oceniam wysoko, pragnę jednak odnieść się do dwóch kwestii, które wzbudziły moje wątpliwości. Pierwsza uwaga odnosi się do uzasadnienia celowości badania procesów dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. Doktorantka nie wykazała przekonująco czy i dlaczego procesy dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych realizowane są w odmienny sposób niż w innych typach organizacji. Po drugie, w mojej ocenie, przeprowadzona w rozdziale pierwszym dyskusja nad zagadnieniami sportu została nadmiernie rozbudowana (niekiedy jest nawet niepotrzebna – uwaga ta odnosi się do niemalże całego podrozdziału 1.3), i z nieznanymi bliżej przyczyn nie stanowiła podstawy do zaproponowania przyjętej w rozprawie definicji organizacji sportowej. Co więcej przyjętą definicję, z punktu widzenia problematyki dysertacji, należy uznać za zbyt szeroką, gdyż pozwala „wrzucić wszystkie organizacje sportowe do jednego worka” (np. Klub sportowy Koronę Zakrzewo i Klub KKS Lech Poznań), podczas gdy formy i uwarunkowania procesów dzielenia się wiedzą między innymi są determinowane wielkością badanych podmiotów. Zaś dokonane w dalszej części dysertacji zawężenie („Na potrzeby niniejszej dysertacji skupiono się na organizacjach sportowych mających kluczowe znaczenie dla procesu organizowania i rozwoju sportu w Polsce”) nie zostało we właściwy sposób uzasadnione (przez co nie wiem, dlaczego z procesu badawczego wykluczone zostały instytuty naukowe). Powyższa uwaga nie miałaby racji bytu, w sytuacji w której Doktorantka zdefiniowałaby pojęcie profesjonalnej organizacji sportowej i na niej skoncentrowała swoje rozważania.

Przedmiot zainteresowań rozdziału drugiego stanowi proces dzielenia się wiedzą w organizacji sportowej. Doktorantka, po przeprowadzeniu dyskusji nad pojęciem, cechami i rodzajami wiedzy w organizacji sportowej, scharakteryzowała proces dzielenia się wiedzą w organizacji sportowej, opisała formy dzielenia się wiedzą i ich efekty w organizacjach sportowych a także wskazała na uwarunkowania dzielenia się wiedzą w sporcie. Rozważania poświęcone wymienionym powyżej zagadnieniom są bardzo interesujące i wskazują na niezwykle wysoki poziom erudycji Doktorantki, niemniej zmuszony jestem podnieść trzy kwestie. Po pierwsze, w mojej ocenie Doktorantka opisując zagadnienie dzielenia się wiedzą w organizacji sportowej w zbyt małym stopniu odniosła się do organizacji sportowych (dlatego uważam, że obecny rozdział 2 powinien być rozdziałem 1, a specyfikę organizacji sportowych w kontekście wiedzy należałoby pokazać w obecnym rozdziale 1 (który stałby się rozdziałem 2)). Po drugie na s.92 Doktorantka wskazała, iż „do najczęściej wymienianych należą czynniki indywidualne, organizacyjne i technologiczne”, a następnie bez głębszego uzasadnienia wykluczyła z analiz czynniki technologiczne („Biorąc pod uwagę swoistość organizacji sportowych celowym wydaje się ujęcie tych determinant z poziomu indywidualnego oraz organizacyjnego”). Po trzecie, w rozdziale „ginie” kwestia procesowości dzielenia się wiedzą. Doktorantka nie zdefiniowała (i w konsekwencji nie badała) przebiegu procesu dzielenia się wiedzą, lecz raczej skoncentrowała się na jego podmiotach uczestniczących w tymże procesie. Co więcej definiując podjęcie dzielenia się wiedzą zachowała się w kilku miejscach niekonsekwentnie (np. na s.93 wskazuje że „dzielenie się wiedzą w organizacji polega na wymianie lub upowszechnianiu wiedzy”, a kilka linijek dalej negując wcześniejsze stanowisko pisze, iż „proces ten jest procesem dwustronnym” (upowszechnienie nie może być działaniem dwustronnym)).

Kształt pierwszych dwóch rozdziałów jest funkcją zarówno ugruntowanej wiedzy Doktorantki jak i bardzo dobrze dobranej i wykorzystanej literatury przedmiotu, jakkolwiek najbardziej wartościową część ocenianej dysertacji stanowią zaprezentowane w rozdziale czwartym wyniki przeprowadzonego postępowania badawczego, poprzedzone opisem założeń metodycznych w rozdziale trzecim

W rozdziale trzecim i czwartym, o charakterze metodyczno-empirycznym, Doktorantka scharakteryzowała metodykę zastosowanego podejścia badawczego oraz omówiła wyniki przeprowadzonych badań. Dokonując oceny zawartości rozdziału trzeciego chciałbym podkreślić, że wysoko należy ocenić zastosowaną procedurę badawczą, która charakteryzuje się przejrzystością i adekwatnością do założonego celu i sformułowanych problemów badawczych. Owa wysoka ocena nie oznacza jednak, że w odniesieniu do omawianych w rozdziale trzecim treści nie pojawiły się żadne wątpliwości. Po pierwsze w mojej ocenie zawartość podrozdziałów 3.1 i 3.2 generuje ograniczoną wartość dodaną z punktu widzenia tematyki rozprawy, bowiem rozprawa nie jest poświęcona metodyce badań jakościowych (jakkolwiek badania jakościowe są wykorzystywane w procesie badawczym). Po drugie, uważam, że głębszego uzasadnienia wymagałby wybór podmiotów, w szczególności, w kontekście znacznie bardziej ogólnego tytułu i celu rozprawy (całe uzasadnienie zostało sprowadzone do stwierdzenia „Wpływ na dobór tych właśnie klubów miała możliwość dostępu do danych przez autorkę. Ponadto wybór klubów z różnych klas rozgrywek zapewnia różnorodność przypadków. Z kolei kryterium wyrazistości przejawia się w doborze dyscyplin sportów zespołowych, w których proces dzielenia się wiedzą przebiega wielokierunkowo i na różnych płaszczyznach”).

Jako poznawczo interesujące i mające dużą wartość dla teorii i praktyki zarządzania oceniam przedstawione w rozdziale czwartym wyniki badań nad dzieleniem się wiedzą w organizacjach sportowych, a w szczególności wysoko oceniam zaproponowany systemowy model dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. W odniesieniu do przedstawianych w rozdziale czwartym zagadnień mam trzy uwagi. Po pierwsze, należy zauważyć, iż liczba podmiotów współuczestniczących w dzieleniu się wiedzą przedstawionych na rysunkach 4.1, 4.2a, 4.2b jest powiązana nie tyle z typem organizacji sportowych, ile z wielkością organizacji (a ponieważ kluby piłkarskie są większe od klubów koszykówki i piłki ręcznej to uzyskane wyniki wyglądają tak a nie inaczej). Po drugie, wyniki postępowania badawczego wskazują, że Doktorantka badała podmioty współuczestniczące w dzieleniu się wiedzą, a nie przebieg procesu dzielenia się wiedzą. W dysertacji zabrakło mi opisanego procesu i etapów procesu dzielenia się wiedzą, co było jednym z celów doktoratu. Po trzecie, nie rozumiem dlaczego Doktorantka odniosła formy dzielenia się wiedzą do efektów, podczas gdy nie zrobiła tego w odniesieniu do uwarunkowań.

Pozytywnie należy ocenić ostatni fragment rozprawy doktorskiej, który stanowi podsumowanie. Doktorantka dokonała w nim rekapitulacji dociekań, odniosła się do sformułowanych pytań badawczych, zdefiniowała ograniczenia postępowania badawczego i wskazała na kierunki dalszych badań nad procesami dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. Zawarte w podsumowaniu wnioski oceniam jako należycie umotywowane oraz ostrożnie i jednocześnie trafnie sformułowane.

5. Ocena merytoryczna pracy

W moim przekonaniu rezultaty, osiągnięte w teoretycznej i metodycznej warstwie recenzowanej rozprawy, stanowią podstawę do nadania mgr Ewie Brochockiej stopnia doktora nauk społecznych w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości.

Przeprowadzone postępowanie badawcze pozwoliło Doktorantce na osiągnięciu zarówno głównego celu rozprawy, celów szczegółowych (z wyjątkiem C1, bowiem Doktorantka badała nie tyle przebieg procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych ile podmioty współuczestniczące w procesie dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych i ich rolę, na co wskazuje zawartość rozdziału 4.1), jak i udzielenie odpowiedzi na większość sformułowanych pytań badawczych. Cele zostały osiągnięte w wyniku przeprowadzenia postępowania badawczego, osadzonego na właściwie opisanych i ugruntowanych podstawach teoretycznych.

Metodyczna warstwa przeprowadzonego postępowania badawczego nie budzi uwag i zastrzeżeń. Dokonany przez mgr Ewę Brochocką wybór metod został w należyty sposób uargumentowany, zaś same badania zostały przeprowadzone we właściwy sposób. Jedyna uwaga odnosi się do kwestii doboru respondentów. Z nieznanymi bliższymi przyczynami w postępowaniu badawczym, badając działania związane z dzieleniem się wiedzą, Doktorantka uwzględniła 3 poziomy – prezesa, menedżera i trenera, pominęła natomiast poziom zawodników. Pragnę podkreślić, że sformułowane przez Doktorantkę wnioski i spostrzeżenia, wynikające z przeprowadzonych pogłębionych badań posiadają istotną wartość dla rozwoju nauk o zarządzaniu, nie tylko w wymiarze teorii.

6. Ocena zagadnień terminologicznych rozprawy

Podstawą każdej rozprawy naukowej jest spójny system pojęć, przy pomocy którego Autor zamierza opisywać badaną rzeczywistość. Zapewnienie spójności bazy pojęciowej ma istotne znaczenie dla oceny jakości naukowej dysertacji doktorskiej. Podstawowymi pojęciami dla recenzowanego opracowania są kategorie „zarządzanie wiedzą”, „dzielenie się wiedzą”, „proces zarządzania wiedzą” oraz „organizacje sportowe”, które zostały opisane przez mgr Ewę Brochocką w sposób właściwy. Jedyna uwaga, którą pragnę sformułować pod adresem zagadnień terminologicznych rozprawy odnosi się, o czym już wspominałem, do kwestii form oraz zaproponowanego w dysertacji modelu dzielenia się wiedzą. O ile uwarunkowania, na co nota bene wskazuje mgr Ewa Brochocka, odnoszą się do procesu dzielenia się wiedzą, o tyle opisane formy nie odnoszą się do procesu ale systemu dzielenia się wiedzą. Podobnie wygląda sytuacja z modelem dzielenia się wiedzą.

7. Ocena strony formalnej pracy

Strona formalna stanowi silną stronę recenzowanej rozprawy. Rozprawa jest napisana klarownym językiem, zaś całe opracowanie jest niezwykle starannie dopracowane pod względem edycyjnym, co powoduje, że dysertację czyta się z przyjemnością. W rozważaniach Doktorantka zachowuje logiczny ciąg wywodów, wykazując się umiejętnością prezentacji zjawisk oraz poprawnością zarówno w odniesieniu do wyprowadzanego wniosku, jak i do interpretacji wyników. Starannie, pod względem formalnym, są umieszczone w tekście liczne tabele i rysunki.

8. Konkluzje recenzji

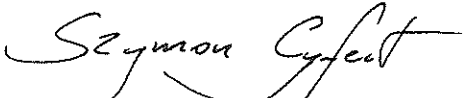

Opiniowana rozprawa doktorska stanowi interesujące poznawczo studium badawcze dotyczące zagadnień dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych. Przeprowadzona ocena pozwala na sformułowanie wniosku, że rozprawa doktorska autorstwa mgr Ewy Brochockiej pt *Formy i uwarunkowania procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych* została oparta na szerokiej wiedzy teoretycznej w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości oraz oryginalnych badaniach empirycznych. Wyprowadzone na podstawie studiów literaturowych oraz przeprowadzonego postępowania badawczego wnioski potwierdzają predyspozycje i umiejętności mgr Ewy Brochockiej do samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, a w treści rozprawy przedstawiono oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze społecznej, co pozwala mi uznać pracę za nowatorskie rozwiązanie istotnego problemu naukowego z zakresu nauk o zarządzaniu i jakości o istotnych walorach teoretycznych, metodycznych i użytkowych. Wartość pracy polega na precyzyjnym wyjaśnianiu pojęć z zakresu analizowanego tematu, właściwym doborze metod badawczych dostosowanych do przeanalizowanych wcześniej problemów teoretycznych i pytań badawczych oraz na przeprowadzeniu pogłębionego postępowania badawczego.

W świetle poczynionych ustaleń stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska mgr Ewy Brochockiej pt *Formy i uwarunkowania procesu dzielenia się wiedzą w organizacjach sportowych*, spełnia wymagania

określone w Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, co upoważnia mnie do wystąpienia z wnioskiem do Wysokiej Rady Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Łódzkiej o jej przyjęcie i dopuszczenie do publicznej obrony.

Jednocześnie mając na uwadze wysoki poziom naukowy rozprawy, pragnę zgłosić wniosek o wyróżnienie jej stosowną nagrodą.

Poznań, dnia 29 marca 2020r.